

hvilke vi maa sige os selv, at vi ikke vide, om og hvorledes de skulle gennemføres. Derfor have vi ment, at vi kunne blive staende ved, at Loven byder, at Skibe skulle være tilstrækkelig bemandede, og det bliver da under Skipperens Ansvar, at denne Pligt skal opfyldes, eventuelt under Reberiets Ansvar, men hvornaar det kan siges at være Tilfældet i hvert enkelt Tilfælde, med Hensyn til hvert enkelt Skib o. s. v., det driste vi os ikke til at søge at afgøre ved almindelige Regler, og derfor driste vi os heller ikke til at optage i Loven Paalæg om, at saadanne Regler skulle sættes.

— Med Hensyn til Spørgsmaalet om Skibes Sødygtighed, og hvad der for øvrigt er foreskrevet i § 26, nemlig at der skal gives nærmere Regler for Skibes Udrustning, Forsyning og Løsting o. s. v., mener Udvalgets Flertal netop, at det er Regler, som ifølge deres Bestaafenhed ere bedre egnede til at gives ved Anordning end til at gives ved Lov, de maa jo variere efter Forholdene, efter Tiderne o. s. v. De maa jo derfor netop bedre kunne gives ved Anordning end ved Lov. Derfor have vi ikke villet gaa med til at optage et Paalæg til Lovgivningsmagten om at give en saadan Lov, og dertil kommer, at det er jo dog uheldigt i en Lov at give et Paalæg til Lovgivningsmagten, om hvilket man maa sige sig selv: Ja, om det Paalæg kan og vil blive opfyldt, kunne vi ikke sige noget om. Erfaringen varslar snarere om, at det ikke vil være muligt, saaledes som det Forsøg viser, der i sin Tid blev gjort og ikke blev gennemført. Hvorfor skulle vi saa optage et øresløst Paalæg, som kun maaske vil bidrage til at volde Ulejlighed uden at føre til Resultat. Vil den danske Lovgivningsmagt give saadanne Bestemmelser, saa kan den gøre det, uden Hensyn til, om vi optage en saadan Bestemmelse i denne Lov eller ikke, og hvis den ikke kan enes om det, er der ikke nogen Grund til i en Lov at give et saadant Paalæg, som staar til ubestemmelige fjærne Tider, som saa mange andre Løfte- og Programbestemmelser, om hvilke det i Tidens Løb har vist sig, at man ikke kan blive enig. Det er jo ikke rigtigt at give Paalæg om, at der skal gives Bestemmelser, naar Lovgivningsmagten ikke kan enes om dem, som Erfaringen har vist. At foreskrive, at saadanne Bestemmelser skulle gives ved Lov, at der saa i denne Lov skal optages Tilshynsmænd o. s. v., ja det er i saa Ord at afgøre et stort Spørgsmaal, hvad jeg ikke drister mig til, og hvad Udvalgets Flertal heller ikke drister sig til at afgøre saaledes ved et Pennestrøg i en eller anden Lov. Det er

derfor noget, vi ikke have kunnet gaa med til, men derimod have vi sluttet os om det mere bestedne Forslag, at ved kongelig Anordning skulle saadanne Bestemmelser gives, i et saadant Omfang naturligvis, som det til enhver Tid maatte vise sig nødvendigt. — I Forbindelse med disse Bestemmelser angaaende Sødygtighed tillader jeg mig at omtale Underændringsforslaget til § 71, i hvilket det ærede Mindretal har foreslaaet, at de vigtigste Bestemmelser vedrørende Skibes Sødygtighed skulde optages i Afregningsbogen. Det Forslag have vi ikke kunnet gaa med til. Vi mene nemlig, at Afregningsbogen kun skal indeholde saadanne Bestemmelser, som særlig vedrøre Forholdet mellem Skipper og Mandstaf, og derfor have vi fundet det rigtigt, at Bestemmelserne om Skibsmandskabets Pligter, dets Kost, Opholdsrum o. s. v. optages der; hvad derimod Sødygtigheden angaar, da er det ikke noget, der særlig vedrører Skibsmandskabet, og som for saa vidt altsaa ikke har sin rette Plads i Afregningsbogen. Dertil kommer en anden Omstændighed. Spørgsmaalet om Sødygtighed vil jo opstaa, naar der bliver Tale om at afsæile, altsaa i Land, og Mandstabet vil da have den fornødne Adgang til at skaffe sig nærmere Underretning om de paagældende Bestemmelser, ligesom det kan skaffe sig den om saa mange andre Ting, medens Spørgsmaalet om Opholdsrum, om Pligter osv. paa Rejsen kan opstaa under Omstændigheder, hvor Mandstabet ikke har den fornødne Adgang til at kunne skaffe sig Kundskab om de bestaaende Regler. Derfor have vi fundet det rigtigt, at de tages med i Afregningsbogen. Vi mene, her er Grund til at gøre en Soudring mellem, hvad der angaar Sødygtigheden, og hvad der angaar Mandskabets Forhold, og kun disse sidste Bestemmelser er der Grund til særlig at optage i Afregningsbogen.

Naar det ærede Mindretal hvis jeg maa benytte Lejligheden til at omtale Ændringsforslaget til § 87, har foreslaaet en Ændring med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor stort et Antal af Skibsfolkene der skal kunne kræve en Underjogelse, gaar det ærede Medlem for de mindre Skibes Vedkommende ind paa, at det skal være et Flertal, men vil kun for de større Skibes Vedkommende ansætte det til en Fjerdedel. Udvalgets Flertal har i saa Henseende ment at kunne gaa med til Lovforslagets Regel om, at det skal være et Flertal; thi her staa jo vigtige Interesser paa Spil fra begge Sider. Naar Skibet er i Færd med at skulle sejle, og Mandstabet mener, at det ikke er sødygtigt,